

кедонски, дѣдо Цеко и много други) стоялъ *Георги (Сава) Раковски*. Той билъ облѣченъ въ красиви войводски дрехи, съ високъ калпакъ на глава, препасанъ съ сабя на кръста и обутъ съ лъскави ботуши. Около него били събрани 600 храбри момчета, и Раковски командувалъ всички като сжшински князь. Смѣтали тогава, че като се събератъ 1200 души добре въоръжени, ще навлѣзатъ въ България, ще тръгнатъ по планинитѣ да разбудятъ народа за въстание. Въ дружината на Раковски се записалъ и Василь Ивановъ, който се показалъ много пѣргавъ въ обучението и послушенъ на командата.

Българскитѣ бунтовници помагатъ на сѣрбитѣ

Това, което разказваме, станало презъ 1862 година. Въ Бѣлградъ, макаръ Сѣрбия да била свободна, имало още турска войска, която държала голѣмата крепостъ съ топоветѣ. Сѣрбскиятъ князь Михаилъ искалъ отъ султана да си вдигне войската, но султанътъ отлагалъ работата. Сѣрбскиятъ народъ желяелъ да бжде напълно свободенъ, а турскитѣ войници се показвали като заповѣдници и господари. Единъ пжтъ между единъ смѣлъ сѣрбинъ и единъ турски войникъ станало препирня, и турчинътъ убилъ сѣрбина. Сѣрбскитѣ граждани скокнули противъ турцитѣ. Последнитѣ започнали да стрелятъ съ топоветѣ отъ крепостъта по народа. Тогава и нашитѣ юнаци се намѣсили. Тѣ веднага се наредили въ дружини подъ командата на своитѣ войводи. Заели позиция и заедно съ сѣрбитѣ почнали да стрелятъ и да се биятъ съ турцитѣ. Развѣло се българското знаме, на което имало изработенъ лъвъ и надписъ: *Свобода или смъртъ*. Всички се отличили, а най-много — младиятъ карловецъ Василь Ивановъ. Турцитѣ били подгонени и се скрили въ крепостъта.